

OCVIRKI

ŠOLSKO LETO: 2007/08

UREDNIŠKI ODBOR V LETU 2007/2008:

ALEN Krajnc

TANJA Potočnik
VESNA Voglar
ALEKSANDRA Vidovič
ROBERT Murko
Članice knjižničarskega krožka

NASLOVNICA:

Blaž Hameršak, 7. a
Marko Jazbec, 7. a
Aleš Habjanič, 7. a
Anja Pivec, 7. a

NAGOVOR V.D. RAVNATELJICE

Drage učenke, dragi učenci!

Šolsko leto se počasi izteka. Med letom se je zgodilo veliko vsega – prijetnega pa gotovo kaj manj prijetnega. Priložnosti za oboje je bilo vse leto veliko. Tisti, ki ste se trudili in vam je bila še sreča naklonjena, sedaj že prav gotovo nestrpno čakate zaslužene počitnice. Tisti, ki pa ob koncu letošnjega leta z rezultati svojega dela niste najbolj zadovoljni, boste imeli veliko priložnosti tudi v naslednjem šolskem letu. Karkoli je že – ob koncu šolskega leta želim vsem lepe in varne počitnice. Želim vam tudi, da si med počitnicami naberete dovolj energije, da boste v naslednjem šolskem letu še boljši. Učencem, ki pa v letošnjem šolskem letu zapuščate našo šolo, želim v novem okolju veliko prijateljev, prijetno počutje ter veliko zaupanja in seveda veliko lepih spominov na osnovno šolo.

Vaša
v.d. ravnateljice
Dragica Majhen

ŠOLSKA KRONIKA V SLIKI IN BESEDI

NAŠI PRVOŠOLČKI

ODPRTJE VRTCA

PUST

ŠOLSKA KRONIKA V SLIKI IN BESEDI

OB KULTURNEM PRAZNIKU

OB DNEVU ŠOLE

**PREDAVANJE
ZA STARŠE**

PRIDNI KOT MRAVLJICE

TEKMOVANJA

Učencem ob rednem programu ponujamo tudi veliko interesnih dejavnosti in mnoge so povezane tudi s tekmovanji. Prva tekmovanja se začnejo že v mesecu septembru, in sicer *šolsko tekmovanje iz logike*. Udeležilo se ga je **67** učencev od 5. do 9. razreda. **22** učencev je osvojilo **bronasta priznanja**, **6** pa se jih je udeležilo državnega tekmovanja, **Barbara Čeh** in **Urška Ostroško** sta na tem tekmovanju osvojili **zlati priznanji**. Devetošolci so tekmovali iz znanja *angleščine*. **3** učenci so dosegli **bronasta priznanja**, **2** izmed njih sta se uvrstila na državno tekmovanje, kjer je **Barbara Čeh** osvojila **srebrno priznanje**.

V januarju je potekalo *šolsko tekmovanje za Cankarjevo priznanje*, ki se ga je udeležilo **8** učencev. **3** učenci so dosegli **bronasta priznanja** in se tako uvrstili na regijsko tekmovanje, kjer so si gotovo nabrali veliko izkušenj.

Učenci 5., 6., in 9. razredov so tekmovali iz *Vesele šole*. **Eva Milošič** je zbrala zadostno število točk in se uvrstila na državno tekmovanje, kjer je osvojila **srebrno priznanje**.

Najbolj množično šolsko tekmovanje je gotovo tekmovanje iz *matematike za Vegovo priznanje*. Na šolskem tekmovanju se je zbralo **83** učencev od 6. do 9. razreda. **27** učencev je osvojilo **bronasta priznanja**. **9** učencev se je uvrstilo na področno tekmovanje, **8** jih je osvojilo **srebrna priznanja**, **Jure Horvat** pa si je izkušnje pridobival še na državnem tekmovanju.

Na šolskem tekmovanju iz *fizike* je sodelovalo **23** učencev. **8** učencev je osvojilo bronasta priznanja, **4** učenci pa so se uvrstili na področno tekmovanje. **Barbara Čeh**, **Jure Horvat** in **Andraž Šilak** so osvojili srebrna Štefanova priznanja.

Tekmovali so tudi zgodovinarji, in sicer se je za šolsko tekmovanje odločilo **10** učencev. **Bronasto priznanje** je osvojilo **5** učencev. **Štiri** učenke so se uvrstile na državno tekmovanje, kjer sta **Špela Chomicki** in **Barbara Rodošek** dosegli **srebrni priznanji**.

Dva učenca je pritegnilo tudi tekmovanje iz *poznavanja sladkorne bolezni*. Oba sta na šolskem tekmovanju dosegla **bronasti priznanji** in oba sta se tudi vpisala na zdravstveno šolo v Mariboru.

Na medobčinskem krosu so naši fantje tako dobro tekli, da so se uvrstili kot ekipa na **1. mesto**. Na tekmovanju za atletski pokal se je s tekom na 60 metrov **Aljaž Brlek** uvrstil na **1. mesto**, **Aleksander Trep** v teku na 300 metrov na **2. mesto**, **Leon Požar** se je v suvanju krogle uvrstil na **3. mesto**, **Matej Cafuta** pa na teku na 600 metrov na **7. mesto**. Vsi ti učenci so se uvrstili tudi na področno tekmovanje.

Nekateri naši učenci radi pišejo. Sedmošolci so v velikem številu sodelovali na literarnem natečaju *Najlepše je potovati z vlakom* in si s svojo množično udeležbo »prislužili« vozovnice za poljubno vožnjo z vlakom. Sodelovali so tudi na literarnem natečaju *Evropa v šoli* ter na natečaju *Naravne nesreče*.

V tem šolskem letu se je **31** naših učencev odločilo za reševanje zanimivega knjižnično – muzejskega kviza. Učenci so raziskovali delo in življenje znamenitih Slovencev.

Alen Krajnc je na državnem nagradnem literarnem natečaju »Kaj bi bilo, če bi s ceste izginili vsi prometni znaki?« v kategoriji 8. razredov za pesem dosegel **1. mesto**.

PRIDNI KOT MRAVLJICE**KONCERTNI VEČER**

OPZ in MPZ OŠ Videm je tudi v letošnjem letu pridno vadil in uspešno predstavil šolo na obeh revijah. V začetku meseca junija smo pripravili zaključni koncert obeh zborov, v goste pa smo povabili godalni orkester Glasbene šole Karol Pahor Ptuj. Predstavili so se nam tudi učenci orffa. Večer so popestrili še prvošolčki z izštevankami.

Alen Krajnc, 8. b

OPZ IN MPZ

PRIDNI KOT MRAVLJICE

PRIDNI BRALCI OŠ VIDEM IN PODRUŽNICE LESKOVEC SPOZNAVALI POTRČA

Po Potrčevi poti, je rekla mentorica bralne značke, ga. Tanja Potočnik. Naši pridni bralci od 7. do 9. razreda si zaslužijo neko nagrado za svojo ljubezen do branja, čeprav si že s samim branjem nabirajo zaklade, ki se jih ne da kupiti in tudi ne izgubiti. Mlajši pridni bralci, učenci od 1. do 6. razreda, so si pred nekaj tedni ob zaključku bralne značke ogledali lutkovno predstavo, starejši pa so torej odšli po poti, koder je mladi Potrč hodil v šolo. Uživali smo v cvetju in zelenju prijazne narave, se prijetno ohlajali v gozdu in tudi nekoliko namučili na vročem soncu. Menim, da smo kar dobro podoživeli vsakodnevno pot mladega Ivana, ki nam je preko vodičke ge. Dabičeve spregovoril, kako so se pred skoraj stoletjem otroci igrali ženitve, kako so se med njimi rojevale prve simpatije, kako je bilo življenje otrok pa tudi odraslih precej drugačno od današnjega.

Pohod po kulturni poti smo zaključili v knjižnici Ivana Potrča, kjer smo izvedeli še kaj o njegovem življenju in delu. Nato pa so naši **zlati bralci**, to so učenci 9. razreda, ki so vsa leta pridno brali in ob koncu leta osvojili bralno značko, prejeli priznanja in še knjižno darilo, ob romanu *Poletje na okenski polici* še poučno in zanimivo knjigo *Primož Trubar.doc*, katerega 500-letnico rojstva praznujemo prav v teh dneh. V tem šolskem letu je bralno značko osvojilo 200 mladih bralcev OŠ Videm ter podružnic Leskovec in Sela. Posebej pa naj še pohvalimo vse tiste, ki so se za bralno značko trudili celih osem let. Letošnji zlati bralci so: **Patricija Bračič, Barbara Čeh, Gregor Kmetec, Špela Chomicki, Nataša Ferk, Petra Ban, Urška Kamenšek, Janja Tramšek, Sergeja Korpar, Tjaša Podgoršek, Jure Horvat, Andraž Šilak, Sabina Mlakar, Nastja Habjanič, Sandi Vaupotič, Dorotej Horvat** ter **Tadej Korošec** in **Klemen Lovenjak** iz leskovške podružnice.

Naj jim knjige za vedno ostanejo dobre prijateljice!

Vesna Voglar

EKO BRALNA ZNAČKA

V tem šolskem letu je 38 naših učencev osvojilo tudi eko bralno značko. Seznam knjig je bil točno določen, njihova vsebina pa ni zajemala le odnosa do narave, temveč tudi do živali, soljudi, samega sebe ...

Učenci so si torej krepili ekološko zavest z močjo knjige.

Mentorica Olga Zelenik

Teja Pečnik, 1. a

E - TWINNING

S SPLETOM IN KOLESOM DO MEDKULTURNEGA DIALOGA

V zadnjem tednu meseca maja smo na Osnovni šoli Videm pri Ptuju gostili prijatelje iz Poznana na Poljskem, s katerimi smo sodelovali v projektu S spletom in kolesom do medkulturnega dialoga pod okriljem evropske organizacije eTwinning. S šolo sodelujemo že 2 leti in to je naša druga izmenjava. Sodelovanje na slovenski šoli koordinirata Petra Fošnarič in Robert Murko.

V nedeljo, 25. maja, je z vlakom pripotovalo pet učencev šole Gimnazjum nr 5 Mistrzostwa Sportwego skupaj z učiteljicama Romo Cieslak in Leno Radzimsko. Z veseljem smo jih pričakali na mariborski železniški postaji, od koder smo se po izrečeni dobrodošlici napotili domov. Da bi čim bolje spoznali našo šolo in življenje naših učencev, so se gostje nastanili pri učencih naše šole, s katerimi so se spoznali že med našim obiskom Poznana v septembru 2007.

Pripravili smo pester teden z raznolikimi aktivnostmi, ki so nudile številne priložnosti za druženje, spoznavanje naših navad in našega kraja. V dopoldanskem času so Magda, Gosia, Kasia, Mateusz in Maciej skupaj s svojimi slovenskimi sošolci, Blažem, Alenom in Katjo iz osmih razredov ter Špelo, Barbaro in Tjašo iz devetih razredov obiskovali pouk. Po pouku pa so potekale različne ustvarjalne in zabavne aktivnosti. Tako smo se že v ponedeljek s skupnimi močmi in obilo ustvarjalnega zagona lotili izdelave skulpture kolesa, pri čemer nam je bila v veliko pomoč naša profesorica likovne umetnosti Aleksandra Vidovič.

Tekom šolskega leta smo pripravili kolesarsko pot po naši občini, kar smo Poljakom tudi predstavili preko spleta. Sedaj, ko so nas obiskali, smo se seveda s kolesi odpravili po tej poti. Pokazali smo jim prečudovito naravo, ki nas obkroža, ustavili smo se v cerkvicah Sv. Vida in Sv. Janža, ogledali smo si Djočanovo domačijo, pri ribogojnici Hrga smo se poskusili v ribolovu. Ob koncu kolesarjenja v vročem torkovem popoldnevu pa smo se okrepčali še s picami. Vreme nam je bilo naklonjeno tudi v sredo, ko smo se po drugem delu ustvarjalne delavnice osvežili v bazenih ptujskih term.

V četrtek se nam je pridružila še štiričlanska delegacija iz Poznana: ravnateljica šole Danuta Mikolajczak ter trije predstavniki poznanske šole. Na javni prireditvi smo se predstavili z našo glasbo, folklornim plesom, predstavili smo projekt in rezultate dosedanjega sodelovanja, Poljaki pa so nam prikazali mesto, od koder prihajajo. Po prijetnem in zanimivem programu je sledil ples za učence.

Naši gostje so se že dobro spoznali z domačim krajem, zato smo jih v petek peljali na izlet. Sprehodili smo se po naši prestolnici Ljubljani, kjer smo si ogledali številne znamenitosti, nato pa smo se z vlečnico popeljali na ljubljanski grad. Povzpeli smo se na razgledni stolp, od koder se je v lepem vremenu videla cela Ljubljana. Po ogledu glavnega mesta smo se napotili v Postojno, kjer smo z vlakcem odbrzeli v največjo kraško jamo v Sloveniji. Vsi so bili navdušeni nad velikostjo in lepoto jame. Po hladnem potepu v globinah smo se v restavraciji okrepčali s slovenskim kosilom. Čeprav je na poti domov močno deževalo, nas to ni prav nič oviralo pri sladkanju z ogromnimi trojanskimi krofi.

Zadnji dan gostovanja prijateljev s Poljske smo se odpravili še v haloške griče. Gostje so si tako ogledali prelepo pokrajino, pokrito z vinogradi in gozdovi. Obiskali smo lesen etnografski muzej Velika Varnica, kjer nam je družina Roškar predstavila številne eksponate, ki so jih uporabljali prebivalci teh krajev v preteklosti. Pogoščeni pa smo bili tudi z zelo okusno haloško gibanico. Po zadnjem potepu je napočil čas slovesa. Spet smo se vsi - družine gostiteljice, učitelji Robert Murko, Petra Fošnarič in Maja Juričinec ter naši gostje - zbrali na

E - TWINNING

železniški postaji v Mariboru. Hitro smo naredili še zadnje posnetke za spomin ter se poslovili. Ko se je vlak začel premikati in smo si pomahali v slovo, je bila potočena tudi kakšna solza.

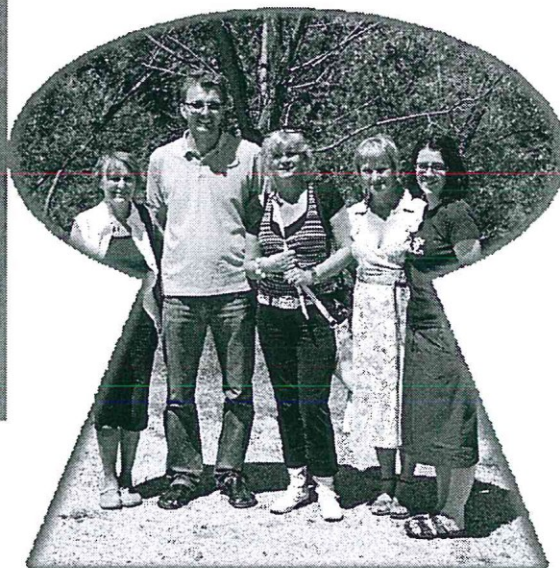
Spoznali smo, da je potrebno vložiti kar nekaj truda za uspešno mednarodno sodelovanje, vendar pa je le-to čudovita izkušnja tako za učence kot učitelje, saj omogoča spoznavanje drugačnih načinov šolskega dela, hkrati pa opremlja naše mlade s tistim znanjem in izkušnjami, ki jih ne morejo pridobiti z nobenim učbenikom in jim bo v pomoč v prihodnosti, ko bodo iskali svojo življenjsko pot v evropskem prostoru.

Vendar pa bi brez sponzorjev težko izpeljali ta teden druženja, zato se na tem mestu zahvaljujemo vsem sponzorjem, ki so nam stali ob strani. To so: Občina Videm, poslanec DZ RS g. Branko Marinič, Sveča d.o.o., trgovina Leska, trgovina Nadateks, cvetličarna Orhideja in ribogojnica Hrga.

Petra Fošnarič

MENTORJI & UČENCI

MENTORJI V PROJEKTU

PLES NA GOLICO

VODITELJA NA KOLESIH

OB DNEVU KNJIGE

MOJA NAJLJUBŠA KNJIGA IZ OTROŠTVA

Moja najljubša knjiga iz otroštva je Abeceda na potepu. Ta knjiga je zelo priročna za učenje črk. Jaz sem se s to knjigo naučil brati in pisati tiskane črke. V tej knjigi so narisani predmeti in zraven predmetov ter živali so črke.

Denis Godec, 9. b

Moja najljubša knjiga je Obuti maček. Podarila mi jo je babica za drugi rojstni dan in mi jo velikokrat prebrala pred spanjem. Ko pa sem malo odrasel in se naučil brati, sem jo tudi sam velikokrat prebral.

Aleksander Sitar, 9. a

Moja najljubša knjiga iz otroštva je Rdeča kapica. Všeč mi je. Ko sem bila majhna, so mi jo brali starši in na ta način smo se družili. Pozneje sem jo brala že sama.

Neja Flajs, 9. b

Knjige so me in me še vedno znajo pritegniti. Kot otrok sem zelo rada posegla po slikanicah, ki so mi bogatile domišljijo. Sedaj pa rada preberem knjige, ki nas seznanijo z življenjem in raznimi težavami v mladosti. Menim, da so knjige pomembne za naša življenja in da se z njimi izobražujemo.

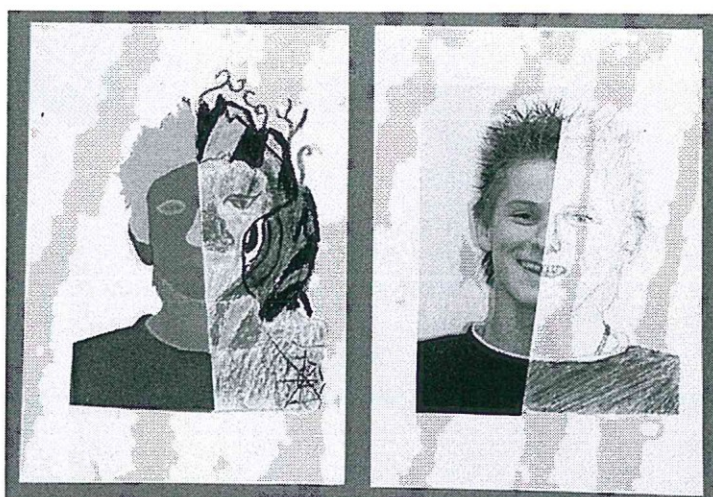
Patricija Bračič, 9. a

Rada berem, mislim, da nam knjige pomagajo odraščati, saj jih beremo že od malega. Ko pa jih še nismo brali sami, so nam brali starši. V knjigah vidim nekaj dobrega, saj se iz njih marsikaj naučimo, kar nam lahko v nadaljnjem življenju koristi.

Janja Tramšek, 9. b

Menim, da so knjige za ljudi zelo pomembne. Sam ne berem prav veliko knjig, ker enostavno raje posežem po kakšni reviji ali časopisu. Ko pa že berem, rad preberem kaj zanimivega, kakšne pustolovske ali pa tiste knjige, v katerih se najstniki prepoznamo.

Dorotej Horvat, 9. B

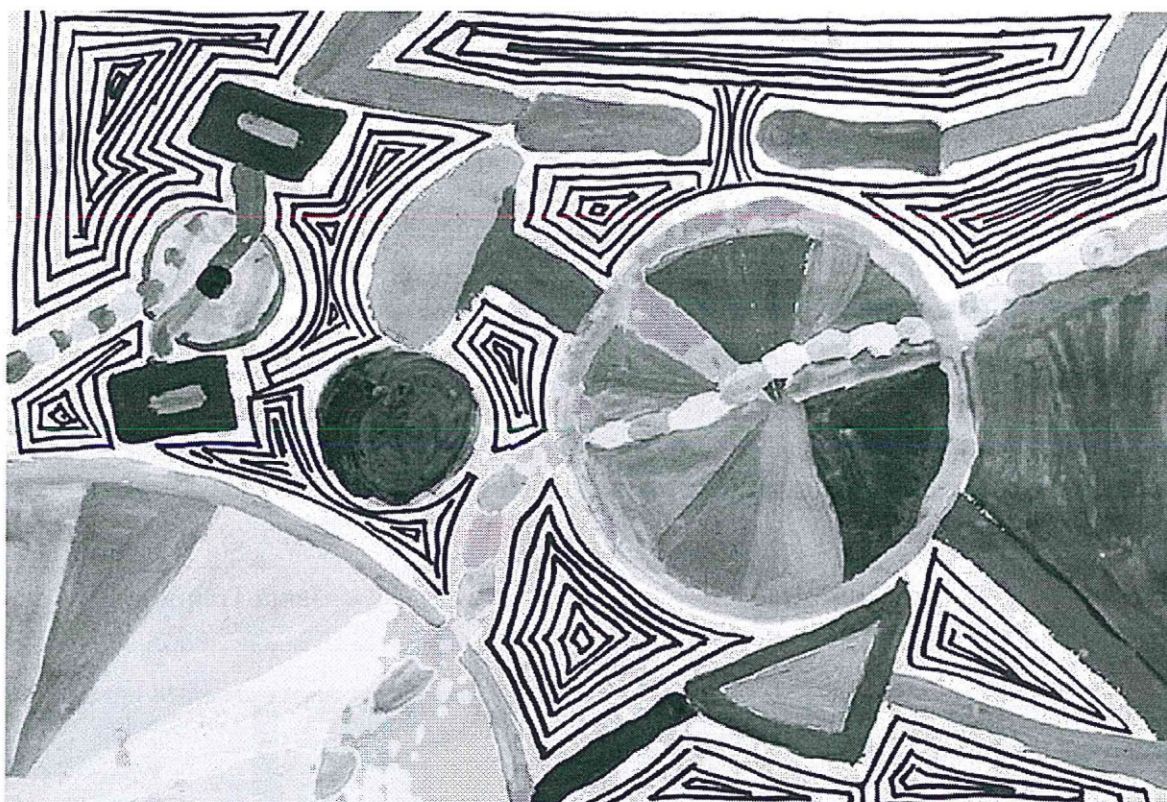

Rok Trafela, 9. a

PANORAMSKI POLET NAD SLOVENIJO

Učitelji so mi omogočili nagradni polet z letalom. V ponedeljek, 2. 6., sem se odpravil na aerodrom Maribor, kjer naj bi doživel panoramski polet nad Slovenijo. Najprej so nas poklicali in nam razdelili karte. Čez nekaj časa smo šli na »Check in«, kjer so nas pregledali. Nato smo pri izhodu 4 počakali na letalo. Peljali smo se s potniškim letalom družbe Aurora airlines, na katerem ima prostora 350 potnikov. Polet je trajal 50 min. Obleteli smo Slovenijo. Zanimivo je bilo občudovati pokrajino in leteti nad oblaki. Leteli smo pribl. 5000 m nad zemljo. Na letalu smo dobili tudi prigrizek – tortico in sok. Posebej se mi je vtisnilo v spomin, ko smo zašli v rahlo turbulenco. Bilo je zelo zanimivo. Mislim, da je bila ta izkušnja nekaj nepozabnega in je še dolgo ne bom pozabil. Obenem pa se zahvaljujem učiteljem, da so mi omogočili to nepozabno izkušnjo. Hvala!

Alen Krajnc, 8. b

Alen Krajnc, 8. b

MLADI UMETNIKI

NAŠE IZŠTEVANKE

Domen Šeliga na veji visi,
veja se zlomi,
Domen kriči.

Anguli, banguli, tri, li, li,
vsak otrok se rad lovi.

Marko svinčnik šili,
Viktorija pa cvili.

Najljubše rime naše učiteljice...

En dva, tri,
nam pa se mudi.

Roki boki na otoki,
vija, vaja, ven!

Doris gre v kino,
s sabo nese vino.

Marija gre v hribe
in s sabo nese ribe.

En, dva, tri,
pridni smo zdaj vsi.

Ura tikataka,
nikogar ne počaka.

Učenci 1. a

Likovno snovanje 2 – 8. a

MLADI UMETNIKI

PIKA

Imam psičko Piko. Je bele barve, ima pa tudi črne pike. Najraje pije vodo. Kosti ne mara. Rada hodi na sprehod. Kadar gre kdo mimo hiše na sprehod, tako glasno laja, da me kar ušesa bolijo. Lani je Pika skotila osem mladičkov. Trije so bili črni, pet pa belih. Ko so bili dovolj stari, smo jih podarili znancem.

Nina Bratušek, 2. r.

FELIKS

Feliks je moj mucek. Je črne in bele barve. Zelo rad se igra z žogo. Rad spi na soncu ali se sprehaja po polju. Včasih ulovi kakšno miško. Najraje je mačje konzerve. Ko ga božam, glasno prede. Je zelo priden muc in ga imam zelo rad.

Rok Simonič, 2. r.

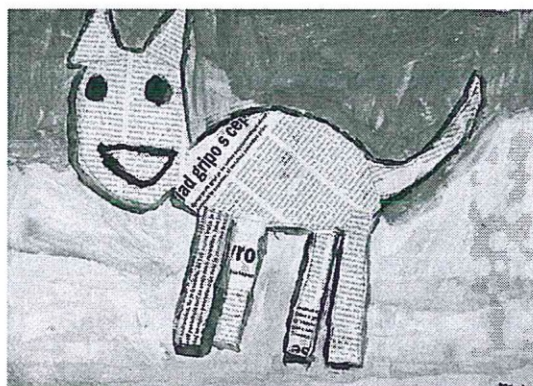

Primož Burg, 1. a

PSIČEK ARO

Nekega dne smo dobili kužka. Dali smo mu ime Aro. Je svetlo rjave barve. Najraje ima mleko in meso. Aro je zelo navihan. Rad nam odnese copate. Večkrat gre z nami na sprehod. Rad se okopa v Polskavi. Ko pride iz vode, nas poškropi. Rad teka za žogo. Veliko jih je že pregriznil.

Samanta Pignar, 2. r.

Rok Jus, 1.b

TABOR NA POHORJU

Bil je ponedeljek, 21. april, ko smo se 3. in 4. razred odpeljali z avtobusom na Slivniško Pohorje. Vožnja je trajala eno uro in pol.

Ko smo prispeli v dom Planinka, nam je učiteljica Sandra razkazala sobe. Sobo sem si delil s sošolcem Rokom. Iz kovčkov smo zložili obleko v omare. Ko smo vse pospravili, smo šli na kosilo. Potem smo se razdelili v tri skupine. Našo skupino je spremljala učiteljica Anica. Z učiteljem Borutom smo se pogovarjali o ognju in ognjišču. Pred domom pod smreko smo ogenj tudi zakurili. Vsak učenec je dobil svojo škatlico s tremi vžigalicami, da je lahko poskusil prižgati ogenj. Po večerji smo šli na poučen večerni pohod. Ko smo se vrnili, je bila že trda tema. Umili smo se in utrujeni zaspali. V torek smo se zbudili že ob sedmih. Po jutranji telovadbi in zajtrku smo se v skupini pogovarjali, kako pomembno je ohranjanje čistosti pohorskih gozdov.

MLADI UMETNIKI

Z učiteljico Majo smo si pogledali, kakšna drevesa rastejo v teh gozdovih. Po kosilu smo imeli astronomijo, kjer smo se pogovarjali o vesolju. Naredili smo poizkus z raketami, ki so se spreminjale. Po večerji smo tekmovali v kvizu. Preizkusili smo se v znanju iz živalskega, gozdnega in pravljičnega sveta. Tudi drugi dan smo zelo utrujeni zaspali. V sredo smo spet zgodaj vstali. Pripravili smo prtljago za domov. Po zajtrku smo iz lesenih kock sestavljali izdelke. Nato smo šli do drugega največjega slapa na Pohorju. Spremljal nas je črni kuža. Pogledali smo si tudi ribnik in v njem paglavce in rastlinje. Na poti sem pobral kamen za spomin na tabor. Ko smo se vrnili, nas je že čakal avtobus, da nas odpelje domov. Na taboru sem se imel zelo lepo. Naučil sem se veliko novega. Ponosen sem na priznanje, ki sva ga dobila s sošolcem Rokom za najlepše urejeno sobo v domu Planinka.

Blaž Glogovčan, 3. A

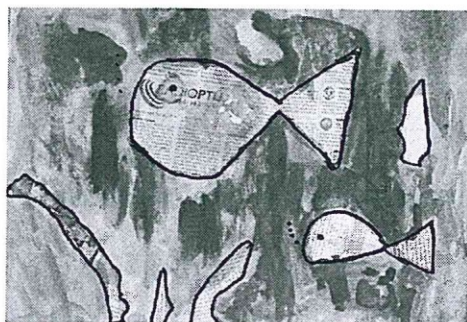
VELIKONOČNI ZAJČEK IN IZGUBLJENI PIRHI

Nekoč je Velikonočni zajček hotel obdariti otroke, a je zaspal. Medtem ko je spal, se je priplazil pes Medo in vzel pirhe. Ko se je Velikonočni zajček zbudil, pirhov ni bilo več. Zajček je tuhtal in tuhtal, kam bi lahko izginili pirhi. Nato je sklenil, da jih bo poiskal. Najprej je šel h kokoškam. Vprašal jih je, ali so kaj videle pirhe. Odgovorile so mu, da jih niso videle. Nato je šel k bratcu Matiju. Ker je bil vedno predrzen, je mislil, da je on vzel pirhe. Prebrskal je celo hišo, a ni našel pirhov. Potem je pomislil, da jih ima pes Medo, a si ni upal k njemu. Šel je iskat še muco Angelco. Ko jo je našel, mu je ta povedala, da ni videla njegovih pirhov. Velikonočni zajček je bil obupan. Opogumil se je in se odpravil do psa Meda. Ko je prišel do njega, mu je rekel: »Vrni mi moje pirhe!« Pes Medo se ga je zbal in mu vrnil pirhe. Velikonočni zajček je bil presrečen. Takoj je šel razdeliti pirhe otrokom. Ko je pes Medo umrl, je Velikonočni zajček vedno pravi čas razdelil pirhe.

Tjaša Turk, 3. A

Rebeka Fridrih, 1. b

Nika Emeršič, 1. b

VODNA PRAVLJICA

Nekoč je živel osem morskih konjičk. Lia, Tia, Mia, Nia, Pia, Sia, Kia in Cia. Vsak dan so pridno vlekli morskotuč. Pred stanovanjem so postavile pošto. Nekega dne pa so imele še posebej veliko dela, zato jih ni bilo domov do zgodnjih jutranjih ur. Mama ni slišala, kdaj so prišle domov. Takoj jih je šla zbuditi. Nobena se ni mogla zbuditi. Mama je mislila, da so zbolele, zato je takoj poklicala starega dr. Roka. Hitro je prihitel in jih pregledal. Ugotovil je, da niso bolne, ampak samo zaspane. Mami je naročil, naj se dobro naspijo pa bo vse dobro. Takoj ko je odšel, je prišlo veliko morskih prebivalcev. Spraševali so, zakaj danes niso dobili pošte. Mama jim je vse povedala in opravičila vse konjičke. Zbudile so se takrat, ko je mama zaspala. Mislile so, da je jutro, zato so se brž odpravile na delo. Od takrat pa še do danes morske konjičke pošto raznašajo ponoči.

Špela Turk, 4. a

MLADI UMETNIKI**TORBA ME JE NESLA V NAROBÉ ŠOLO**

Nekega dne, ko se zbudim, debelo pogledam, saj pred mano stoji moja šolska torba, oblečena v mojo trenirko in športne copate. Od začudenja kar otrpnem, moja torba pa se dere, naj vstanem in se oblečem. Vprašam jo, le v kaj, saj je ona oblekla moja oblačila. Torba se razjezi in mi odvrne, naj ostanem kar v pižami ter obujem hišne copate, nakar iztegne svoje dolge naramnice, me dvigne kvišku ter si me položi na ramena. In že sva na cesti. Toda torba zavije v čisto drugo smer od poti, po kateri grem ponavadi v šolo. Vstavi se pred polžjo hišico. Odprem mala vratca, vstopim v prostor, kjer me lepo pozdravi gospod učenec in me posadi k učiteljici, sam pa sede na svoj neudoben stol in zaspi. Ko se čez nekaj časa prebudi, reče, da gremo k telovadbi. Spuščamo se po zavitih stopnicah, nakar učiteljica pade in si zlomi nogo. Nemočno obleži na tleh, gospod učenec pa se zanjo sploh ne zmeni. V telovadnici nam naroči, da zapojemo pesem Ne ringa, ne raja. Ostali učenci zapojejo, jaz pa sem tiho, saj to pesem slišim prvič. Takole gre:

Ne ringa, ne raja,

muca pridna je,

kuža tu sedi,

potem se šteje pet, tri, tri.

Končno se gospod učenec odloči, da je pouka konec. Torba me da spet na svoja ramena in me tokrat po pravi poti odnese domov.

Klara Širovnik, 5. a

ŽIVLJENJE NEKEGA MAČKA

(pravljica)

Nekoč je živel maček, ki je bil zelo bogat. Ime mu je bilo Hitri. Njegova žena je bila Tigrice, trije otroci pa Pikec, Lumpke in Capek. Zelo lepo se jim je godilo in Hitri je pozabil na svojega brata Murija, ki je živel na drugi strani reke v revščini.

Muri ni imel niti ficka, zato se je odločil, da bo poiskal brata in ga prosil za denar. Že naslednjega jutra se je zgodaj zjutraj odpravil na pot. Pot pa ga je vodila mimo domovanja zlobne čarovnice Kleopatre, ki se je dolgočasila, saj že nekaj dni ni nikogar začarala. Zelo so jo skeleli prsti, hkrati pa se je tudi bala, da ji bo čarobna palica zarjavela, čeprav je bila polita z rjavo barvo. Kot naročen je po stezi prihajal Muri. Pomislila je, kakšno srečo ima in se zlobno nasmehnila. Odločila se je, da bo mačka začarala tako, da bo ubogal vsak njen ukaz. Preoblekla se je v staro branjevko in šla za Murijem. Ta jo je nič hudega sluteč počakal. Kleopatra je stopila pred njega in ga s pomočjo čarobne palice hotela začarati. Muri jo je v zadnjem hipu prepoznal. Hitro je vzel pokrov smetnjaka, ki je ležal pod drevesom, in Kleopatra čarovnija se je odbila vanjo. Zato jo je urno popihal naprej.

Ko je prišel do svojega brata, si je oddahnil. Vsa družina ga je lepo sprejela in mu postregla s pojedino, za popotnico pa mu je brat dal še vrečo denarja. Od takrat tudi Muri živi srečno in zadovoljno.

Eva Milošič, 5. a

MLADI UMETNIKI

ŽIVLJENJE NEKEGA MAČKA

(pravljica)

Pred mnogimi mnogimi stoletji je za devetimi gorami živel maček. Njegovo ime je bilo nenavadno, Lisko, in to zato, ker je nenehno lizal smeti.

Nekega dne je zapustil svoje bratce in sestre ter se odpravil od doma. Odšel je tja, kjer je veliko smeti, in si zgradil dom. Komaj se je razgledal naokoli, že je smet pod njim začela cviliti. Zelo jo je bolelo, ker ji je Lisko stopil na hrbet. Lisko je stopil z njenega hrbta in že je bilo vse dobro. Smet, na katero je stopil Lisko, je bila pohlepna. To je bila seveda najlepša smet v okolici. Brž ko mu je to povedala, ga je ugriznila v rep, da je Lisko kar poskočil v zrak. Tedaj je Lisko padel v stroj za mečkanje odpadkov, prav tako je tja padla tudi pohlepna smet. Liska je rešila smet, na katero je stopil, ki pa ni bila pohlepna. Zaradi dogodivščine je Lisko odšel s smetišča.

Na svoji poti je srečal prelepo muco. Zaročila sta se in čez tri tedne poročila. Poročil ju je priznani mačji škof. Dobila sta otročičke in srečno živela do konca svojega življenja.

Janja Jus, 5. b

PISMO PRIJATELJU

Jurovci, 11. 4. 2008

Prijatelj Blaž!

Škoda, da te ni bilo z nami na Pohorju. Na kratko ti bom opisal, kaj se nam je zgodilo.

Imeli smo se lepo. Igrali smo nogomet in noreli po sobah.

Drugi dan sem si raztrgal hlače. Zadnje jutro je Tomaž vso sobo nasprejal s sprejem za komarje. Zelo je smrdelo.

Učiteljica ga je skregala, vsi drugi pa smo se zraven smejali.

Tako se je končala naša šola v naravi.

Lepo se imej in upam, da se kmalu vidiva.

Tvoj prijatelj Žan

Jurovci, 11. 4. 2008

Žan Sitar, 5. B

Viktorija Meško, 1. a

MLADI UMETNIKI**TETA CVETKA**

V vas prišla je teta Cvetka,
drevje s cvetjem obrodila,
tla z njimi je pokrila.

Pa pogledjte čez en mesec ali dva,
kaj je naredila,
sadež tu in sadež tam,
utrgaš ga lahko kar sam.

Škorci zobajo že češnje,
vse manj in manj jih je,
teta Cvetka bo odšla
in za njo jesen prišla.

Anja Zajc, 6. b

NAPISAL SEM RIMO, KI JE MALO MIMO

Sosedova zabava spet
močno pretirava.

Celo noč že zvonim na zvonec,
da naredil bi temu konec.

Na zabavi je tudi Slak,
a zame je bedak.

Sosed je bil pijan in vesel,
a jaz sem doma nesrečno sedel,
zato sem ga glasno preklel.

Na zabavi je imel tudi kravo,
ki je imela slabo prebavo.

Za povrh mi je pojedla vse rože,
da bi od jeze najraje skočil iz kože.

Marko Vek, 6. a

MLADI UMETNIKI

Narava se nam maščuje

Poznamo veliko naravnih katastrof: poplave, potrese, plazove, suše ... Včasih smo po televiziji in radiu spremljali, kako je suša daleč v stran od nas zadela različne kraje, danes pa se suša vedno pogosteje pojavlja tudi pri nas.

Suša je namreč daljše obdobje, v katerem ne pade dovolj padavin za normalno rast in razvoj ter dozorevanje kmetijskih rastlin. Zamislimo se samo, koliko truda in denarja porabijo kmetje, da posejejo neko kulturo na njivi. Potem jo morajo poškopiti, da jo zaščitijo pred različnimi boleznimi in uničijo plevel. Potem jo morajo dognojiti, če hočejo, da bo pridelek dober. Ker pa se v zadnjem času vse pogosteje pojavlja suša, so kmetje ob spravilu pridelka zelo razočarani. Ugotavljajo namreč, da je pridelek zaradi pomanjkanja padavin slabši ali pa ga sploh ni. Da pomanjkanje padavin res vpliva na kulturne rastline, sem se lani prepričala tudi sama. Hotela sem si polepšati sobo, zato sem se odločila, da si v vrtu posadim rože. Pogosto sem jih hodila opazovat. Velikokrat sem jih morala zaliti, saj sem ugotovila, da je bilo naravne vode premalo. Bile so tik pred cvetenjem, ko smo se odpravili na dopust. Ko smo se vrnili domov, sem bila nad svojo cvetlično gredico zelo razočarana. Ugotovila sem namreč, da zaradi visoke temperature in pomanjkanja dežja sploh niso zacvetele. Žal mi je bilo za moje cvetlice, hkrati pa sem pomislila na ljudi, ki jim je suša uničila celotni pridelek, na njihov trud ... Narava se velikokrat poigra z nami. Velikokrat smo za vse to tudi sami krivi. Želim si, da bi bilo takšnih sušnih let čim manj, saj bo le tako dovolj hrane za vse in kmetje se ne bodo zaman trudili.

Nina Korpar, 7. b

Če ne bi bile sanje ...

Nekega poletnega večera sem se odpravila spat. Bilo je zelo pozno, zato sem hitro zaspala.

Zbudila sem se še v temi. Vročina se mi je zdela neverjetna za to uro. Kmalu se je začelo daniti. Stopila sem iz sobe in hotela iti na svež zrak. Ko sem stopila ven, je bila trava vsa posušena in reka, ki je tekla blizu naše hiše, je kar izginila. Ozrla sem se naokrog in videla, da je bil pridelek na njivah čisto posušen. Ubogim živalim je bilo tako vroče, da so se skrile pod dreve. Postala sem žejna in stekla v kuhinjo po kozarec vode. Ko sem hotela odpreti pipo, je pritekla ena sama kapljica vode. Bilo je grozno. Spet sem odšla ven in se malo razgledala naokoli. Videla sem ljudi, ki so bili od vročine zelo izčrpani in nekateri so umirali. Želela sem si, da bi bile vse to le sanje. Zaprla sem oči in si zaželela, da bi bilo vse tako, kot je bilo pred tem dogodkom. Kmalu sem spet odprla oči in bila sem v svoji postelji, kjer ni bilo tako vroče. Stekla sem pogledat ven. Ugotovila sem, da so bile vse to le sanje.

Odleglo mi je. Še v sanjah je bilo lepo.

Katja Furek, 7. a

Katja Žunkovič, 8. a

MLADI UMETNIKI

Kaj bi se zgodilo, če bi čez noč izginili vsi prometni znaki...

Je bil en fant ... Mlad, razigran, vesel fant, ki je v prostem času užival v življenju. Kakor se je le dalo. Bil je tako talentiran in priden v šoli in sta mu starša za rojstni dan kupila motorno kolo ter ta motor je postal njegova velika strast.

Motor je zelo oboževal ter med vsako izmed voženj je zelo užival, kar se je le dalo. Ker pa je vseeno on bil tudi takšen in nič drugačen kot njegovi vrstniki, je velikokrat prekoračil dovoljeno hitrost motorja in bil že nekajkrat opozorjen od policistov zaradi prehitre vožnje motornega kolesa. To je bila njegova edina šibka točka, kajti strasti in užitka ni znal ločiti od varnosti sebe in vseh drugih na cesti. Deček je močno sovražil policiste ter na neki način tudi same prometne znake, kajti znaki so ga zmeraj spremljali, kamor koli se je peljal, tam so bili z njim ob cesti ter mu na neki način ukazovali, kako se mora vesti v prometu. Njemu pa to ni bilo niti malo pogodu in si je mislil, da ima sam vedno vse prav in mu sploh ni treba poslušati oziroma slediti nekim znakom, ki pač ležijo ob cesti. Seveda pa je bilo to njegovo mišljenje napačno ter zelo kritično, kajti kako bi stal ta naš ljubi, dragi svet, če bi si vsak udeleženec prometa izmišljeval svoja pravila. To pa seveda nikakor ne bi moglo delovati, kajti bila bi prava prometna katastrofa. Ampak ta naš fant pa si je na smrt želel, da bi neke noči čisto po naključju v temi, da se sploh nihče ne bi zavedal in opazil, da bi na cestah izginili popolnoma vsi prometni znaki in takrat bi bil on srečen ter svoboden, kajti nihče mu več ne bi med vožnjo kazal oziroma ga usmerjal, kako se mora vesti v prometu. To so bile njegove sanje o tem je sanjal noč in dan, dan za dnem, kako bi bilo lepo, če bi ta njegova majčkена željica postala resničnost. In glej, zgodilo se je. Nekega jutra se zbudi in še ves zaspan pogleda skozi okno ter pričakuje, da bi kot vsako jutro zagledal že tisti stari in zarjaveli stop znak, ki stoji nekaj korakov stran od njegovega okna. Pogleda ter vidi, ampak vseeno ne more verjeti videnemu in pogleda še enkrat, tokrat bolj pozorno. Nato še pogleda levo in še pogleda desno ... Od začudenja je ostal brez besed, kar naenkrat je okamenel. Preprosto ne more verjeti, kar vidi oziroma česar ne vidi. Ne vidi tistega, česar ni, in ne vidi prometnega znaka. Kar pomeni, če znaka ne vidim, ga torej ni! Ali to mogoče pomeni, da so se meni uresničile sanje!? Mar ne, pa vendar ne more verjeti, da se je to res zgodilo. Hitro steče po ključke svojega motorja ter brž sede nanj ter je že na poti proti naslednji vasi. Peljal se je presenetljivo počasi, kar definitivno ni bilo značilno zanj. Ob vožnji gleda ter gleda in od začudenja skoraj zgreši ovinek, zadnji trenutek je motor obrnil v pravo smer in odnesel jo je na srečo brez padca ali kakšnih hujših poškodb. Vozil se je dalje in ugotovil, da ob cesti ni niti enega samega prometnega znaka, znakov preprosto ni več! Ne na levi ne na desni, nikjer ni ničesar, kar bi oviralo oziroma bilo v nasprotju z njegovimi dejanji v prometu. Pa saj to je sanjsko, uresničila se mu je največja želja, kar jih je imel. Svet oziroma promet brez prometnih znakov, pa saj to je nekaj neverjetnega, ampak zaveda pa se tudi, da je resnično! Ker se zaveda, da zdaj ni več nobene ovire, ki bi nasprotovala njegovemu načinu vožnje, kaj hitro ugotovi, da si lahko sam določi nekakšna pravila oziroma nekakšne prometne znake, po katerih se bo ravnal. In tako se je odločil za stvar, ki se mu sploh ni zdel napačna, vendar se ni zavedal, kakšne posledice lahko to nosi. Takoj je pritisnil na plin in njegov motor je letel s hitrostjo 180 km/h, brez kakršnih koli ovir se je lahko peljal s takšno hitrostjo, kajti nikjer ni bilo nobenega zoprnega policaja, ki bi ga preganjal in mu napisal denarno kazen zaradi prehitre vožnje. Zunaj je bilo vse krasno, prečudovito, celo imel je občutek, kot da so se mu odprla nebesa ... A takšno vedenje v prometu se seveda ni dobro končalo, ampak se sam seveda ni niti zavedal, da lahko konča kako tragično. A zgodilo se je, preden se je sploh prav zavedal, kaj se dogaja. Fant se je peljal vedno hitreje ter vedno bolj užival, ampak se mu ni niti svitalo, kaj se skriva za naslednjim

MLADI UMETNIKI

ovinkom, ali je mogoče kakšna luknja ali mogoče kakšna past, na kaj takega ni niti pomislil. Vemo, da tudi v življenju ni vse vedno tako lepo, kot zglada na prvi pogled. Zgodba s tem dečkom se je končala tri metre pod zemljo, kajti hočem povedati le to, da se je za tistim ovinkom prav tisti trenutek peljal tovornjak. Nobeden izmed udeležencev prometa ni upošteval nobenih pravil, kajti navsezadnje prometnih znakov ni bilo. In zgodilo se je najhuje! Dve vozili s prekomerno hitrostjo se srečata v ovinku, le kaj bi se lahko bilo zgodilo!? Zgodilo pa se je najhuje, vozili sta trčili! Mlad motorist pa je na kraju nesreče umrl. V trenutku ko je pred sabo videl tovornjak, je že bilo prepozno, kajti ni bil pripravljen na zaviranje. Zaslišal se je samo še glas motorja in videl se je deček, ko je ležal na tleh že mrtev. Danes si, ampak jutri te mogoče ni več! Prav to se je zgodilo z dečkom. Ko je videl, da se mu je izpolnilo nekaj, kar si je sanjsko želel, mu je bilo vseeno za celoten svet, bilo mu je mar samo za to, da je on sam lahko postavljaj neka pravila v prometu. Ampak je bilo vredno, da ob izpolnitvi nekega skoraj nemogočega cilja tvegaš oziroma zastaviš lastno življenje, ampak se na žalost tega k večjemu še sploh ne zavedaš. In kako je na koncu končal ta deček, ki bi se mu naj bi uresničile sanje? Končal je TRAGIČNO! Njegovo življenje se je preprosto v trenutku končalo. Ne da bi se sam sploh tega zavedal, ga že več ni bilo med nami. Ampak zdaj ni več poti nazaj, kar je bilo, to je, tega ne more več nihče spremeniti! No, v zgodbi s tem dečkom sem skušala nakazati, kaj bi se zgodilo, če bi kar čez noč brez kakršnega koli razloga s cest izginili vsi prometni znaki. Vsak bi se vedel po svojih pravilih in na cesti bi bila velika zmeda, ne zmeda katastrofa bi bila! Vsak bi se vozil po svoji volji ne glede na to, če bi to lahko ogrožalo njegovo življenje, ter hkrati življenje nekoga drugega, ki sploh ni ničesar kriv. Kako bi na koncu končal? Predvidevam, da tako tragični kot ta deček! Ampak to ni le zgodba, to je dejansko opozorilo, le kaj bi se zgodilo, le kam bi prišel ta naš svet, če se ne bi v prometu ravnali po prometnih znakih.

Le kaj bi bilo z nami ob izginotju prometnih znakov? Menim, da bi na zemlji nastal popoln kaos in da se ljudje ne bi znali primerno obnašati v prometu. Kaj hitro bi ta naša draga, ljuba Zemlja postala uničena in počasi tudi brez svojih prebivalcev.

Andreja Murko, 8. a

Sandi Vaupotič. 9. a

MLADI UMETNIKI**Kako bi bilo, če bi čez noč s ceste izginili vsi prometni znaki**

V našem tem modernem svetu
avti kar hitro drvijo;
vozijo brez omejitev,
brez luči - in brez molitev.

Toda zgodilo se je!
Ponoči vsi prometni znaki s ceste so zbežali,
ker jih vozniki niso poslušali.
Šli so daleč v drugo mesto
in se tam postavili na cesto.

V našem starem, pustem kraju
ni nič več, kot bilo bi v raju.
Pešci hodijo počasi,
saj ne najdejo več zebre v vasi.

Prometni zamaški, karamboli -
toliko jih je, kot še nikoli.
Niso več pravi naši kraji,
vse je čudno, diši po vdaji.

A naši vrli vozniki
prometne znake nazaj želijo,
da od policije še kakšne položnice ne dobijo.

Prav vsi vozniki so prosili:
»Znaki, pridite nazaj,
da v mestu več ne bo tak direndaj.«

Znaki so ugotovili,
da vozniki so se spokorili.
In odpravijo nazaj se v mesto,
na svojo dobro staro cesto.

Glej, mesto mirno je postalo,
tako tiho, da slišal bi še miško malo.
Vozniki znake upoštevajo prav vsi,
zato karambolov nič več ni.

Sedaj je lepo naše mesto,
brez tega tekanja čez cesto.
Pešci so se prav razveseli,
saj zebro svojo so nazaj dobili.

MLADI UMETNIKI

PONOŠENI ČEVLJI BOLIJU

Razlike med bogatimi in revnimi so velike in se kažejo vsak dan. Ena zelo velika in očitna razlika med bogatimi in revnimi je, da ljudje v svoje okolje ne sprejemamo tistih, ki so nekako drugačni od nas. Odnos med bogatimi in revnimi bom sedaj strnila v zgodbo. Petnajstletna Manca prihaja iz revne družine in se sama zelo težko spopada z revščino. Ko je pričela hoditi v šolo, so jo sošolci takoj izločili iz družbe in ostala je sama. Vedela je, da je drugačna od drugih, a vseeno je po tihem upala, da je ne bodo sodili po njeni zunanosti, pač pa po notranosti. Upala je, da bodo spoznali, da zna biti dobra prijateljica, ki ji gre zaupati. A zaman. Njena drugačnost je bila za njene sošolce prevelika. Ni bila nesramna, sebična, pač pa je bila vestna učenka z iskro v očeh in željo, da se bo nekoč rešila te svoje drugačnosti in bo zaživela kot drugi – brez pomanjkanja. A kljub vsemu je imela sosedo Anjo, ki je bila dve leti starejša od nje in ji je dovolila, da tu in tam pri njej gleda televizijo ... Včasih je pri njej tudi prespala. Anjina mama je imela Manco zelo rada in ji je zaupala. Manca je vedela, da ni nihče popoln, in je ni motilo, da je Anja domov hodila vsa omamljena in se družila še z drugimi. Vesela je bila, da ima nekoga, pa čeprav je to le Anja, s katerim se lahko nasmeje. V družbi ni bila zaželjena in niti sama se ni hotela vključiti, saj se je bala zavrnitve svoje drugačnosti. Rada je hodila k Anji, da sta pomerjali njene obleke, se ličili ... Všeč ji je bilo, da jo je Anja vzela zraven na zabave, jo oblekla v svoje obleke, saj se je le takrat, pa čeprav le za nekaj ur, spremenila v njim enake. Ampak Anja je še kar nadaljevala s popivanjem in zabave se niso končale dobro. Ko je Manca nekega dne spet hotela k sosedovim, je na vratih nehote prestregla pogovor med Anjo in mamo. Slišala je, kakšne laži je Anja natvezila mami in vso krivdo zvalila nanjo. Na njo, ki ji je slepo zaupala in jo imela za prijateljico! Ugotovila je, da jo je Anja imela le za ščit pred svojo zaščitniško materjo. Le kako naj bi Manca po čem takem sploh komu zaupala! Stekla je stran. Po dveh dneh so jo našli vso mokro od dežja s prerezanim zapestjem. Bila je mrtva in nihče ji ni mogel pomagati.

Gregor Kmetec, 9. a

Takih primerov je po svetu zelo veliko. Še posebej otroci, najstniki ne sprejemamo sebi različnih. Ne zavedamo se, kako lahko ljudje tiste, ki so socialno šibki, prizadenemo s svojimi dejanji, besedami. Ne zdi se mi lepo, da se tisti počutijo manjvredne in se bojijo svoje drugačnosti. Veliko socialno šibkih ljudi si izobrazbe ne more privoščiti, a ta je zelo pomembna. Svoje izkušnje nabirajo ob delu, ki je slabo plačano, in ta majhen zaslužek potem vpliva na vso družino. Nekateri ljudje pa imajo vsega preveč in kar veliko je takih, ki do hitrega in velikega zaslužka pridejo na nepošten način. To se mi ne zdi pošteno. Kako dolgo še bomo mirno opazovali, kako ugašajo življenja zaradi revščine? Nekaj moramo storiti, kajti revščina se iz dneva v dan veča in problemi v družbi so vedno težji in bolj zapleteni.

Patricija Bračič, 9. a

MLADI UMETNIKI

Sprejemanje drugih kultur me bogati

Že ko se rodimo, se kažejo nekatere naše značilnosti. Takrat se še ne zavedamo teh svojih lastnosti in nas drugačnost ne moti.

Ko pa začnemo odraščati, s tem postajajo vidnejše lastnosti, ki nas delajo edinstvene, drugačne. To nas začne motiti. Ne želimo se več družiti z nekom zaradi neke njegove lastnosti ali ker to ni v naši kulturi. Najpogosteje se to kaže pri najstnikih. Nekateri imajo zadržke do ljudi zaradi barve kože, vere, narodnosti ... Večina si ustvari negativno mnenje o tem zaradi družbe, ki se drži načela: »Če on, ki je tako popularen, misli, da je nekdo manjvreden, pa naj bo to zaradi vere, polti ali česa drugega, potem mislim tako tudi jaz.« Nihče pa ne pomisli na ozadje zgodbe, ki jo ti ljudje živijo, niti ne pomislijo na posledice. Morda je res, da je nekdo musliman, kristjan, se ne umiva ali kaj drugega, vendar je za tem neka zgodba. Morda je človeka strah tega nesprejemanja in zato taji neke stvari ali pa nima pogojev za kaj drugega. Nam je samoumevno, da se zjutraj umijemo, oblečemo sveža oblačila, gremo v šolo, službo ... Nekateri pa tega ne morejo. Zjutraj se ne morejo najesti, se ne morejo umiti, ne morejo v šolo, nekateri se zaradi vsega tega zjutraj niti ne zbudijo. Mi pa se iz njih še norčujemo. To seveda ni prav. Različni smo, vendar smo si v tej različnosti tudi enaki. Po zunanosti nas morda res ločijo barva kože, jezik, izgled, vendar smo vsi ljudje. Vsi čutimo srečo, žalost, bolečino, trpljenje in veselje - vsi imamo čustva. Zato je zafrkavanje nekoga samo prikrivanje lastnih pomanjkljivosti oziroma preusmerjanje pozornosti na »napake« drugih. Nepomembne so stvari, kot so: vera, rasa, narodnost. Vsi ljudje smo si enaki. Najstniki po vsem svetu si delimo enake težave. Dobro bi bilo, če bi o tem vsi razmišljali, vendar ni tako. Morda s tem res ne moremo spremeniti sveta, vendar lahko s tem spremenimo vsaj mišljenje nekaterih ljudi, ki so dovolj odprti, da sprejmejo takšno mišljenje. Veliko nam lahko pripomore tudi obisk druge države in s tem spoznavanje drugih kultur. Imam izkušnje, saj nam je šola omogočila odhod na Poljsko, kjer smo lahko spoznali, da smo bili vsi enaki. To se je pokazalo v naših večernih druženjih, ko smo vsi z veseljem odšli na pice in kegljanje, zjutraj, ko se nikomur ni dalo v šolo, v naših pogovorih, kako so starši nadležni, ter navsezadnje tudi v priimkih, saj se je priimek deklice, pri kateri sem stanovala, razlikoval od mojega le v pisavi. S takimi potovanji pa lahko pomagamo tudi sebi, saj se opredelimo do nekaterih stvari brez »pomoči« drugih, ki bi nam vsilili svoje mišljenje.

Učili naj bi se na napakah. Ampak to ne pomeni, da moramo mi nekoga izobčiti, da bi spoznali napako. Lahko se učimo tako, da ne ponavljamo napak drugih in tako sprejmemo vse ljudi in jih obravnavamo kot enakovredne.

Barbara Čeh, 9. a

Barbara Čeh, 9. a

ZA RAZVEDRILO

Kot vsi veste, smo zadnji teden v maju imeli na naši šoli obisk – obiskali so nas naši prijatelji s Poljske. Sicer smo se pogovarjali v angleščini, ampak drug drugega smo naučili tudi nekaj izrazov v poljskem in slovenskem jeziku.

Tako, pa bomo to delili tudi z vami. Spodaj imate zapisanih nekaj osnovnih besednih fraz v poljščini, zraven njih pa imate še izraze v angleščini. Tisti, ki pa se še niste učili angleščine, poprosite starše..., da vam pomagajo.

Želim vam, da se ob učenju poljščine zabavate.

Preživite prijetne, sproščene počitnice, spočijte se in ne pozabite na veselo snidenje v jeseni!

Tak - Yes

Nie - No

Lubie Cie - I like you

Dzien dobry - Good Morning

Do widzenia - Good Bye

Jak sie masz? - How are you?

Miło Cie poznac - Nice to meet you

Dobranoc - Good Night

Dobry wieczor - Good Evening

Ile masz lat? - How old are you?

Prosze - Please

Dziekuje - Thank you

Czesc - Hi

Czy chcesz cos do picia/jedzenia? - Would you like something to drink/eat?

Co sie stalo? - What's the metter?

Jestem najedzony - I'm full/not hungry

Jestem zmeczony - I'm tired

Jestem spragniony - I'm thirsty

1 - jeden

2 - dwa

3 - trzy

4 - cztery

5 - piec

6 - szesc

7 - siedem

8 - osiem

9 - dziewiec

10 - dziesięc

20 - dwadzieścia

30 - trzydzieści

40 - czterdzieści

50 - pięćdziesiąt

60 - sześćdziesiąt

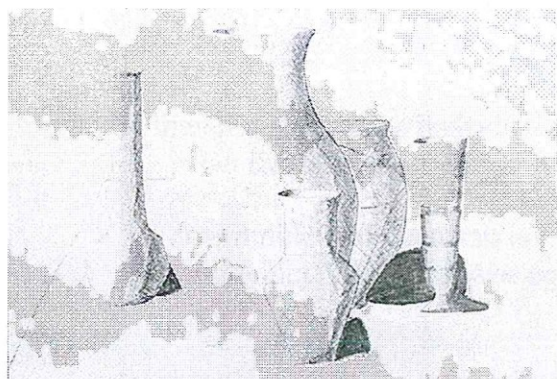
70 - siedemdziesiąt

80 - osiemdziesiąt

90 - dziewięćdziesiąt

100 - sto

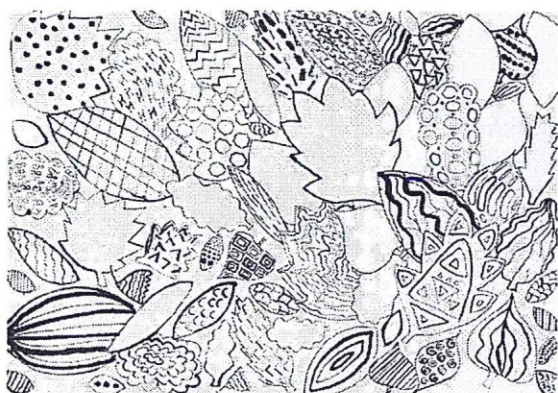
Prevedel in sestavil: Alen Krajnc, 8. b

Tamara Duh, 8. a

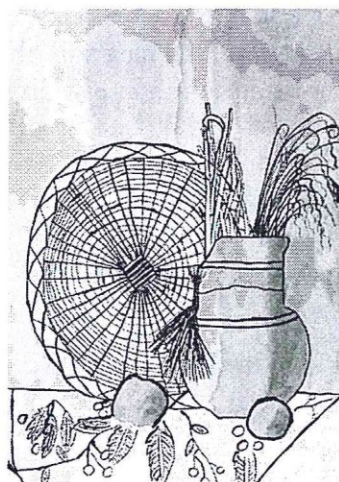
Sabina Škvorc, 7. b

Urška Bratušek, 6. a

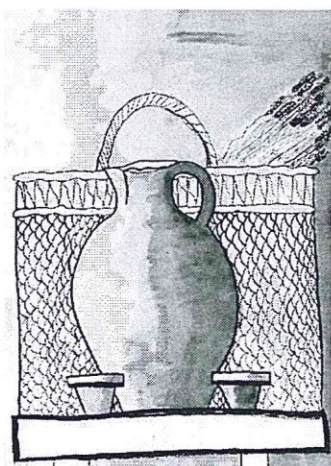
Mihaela Vidovič, 8. b

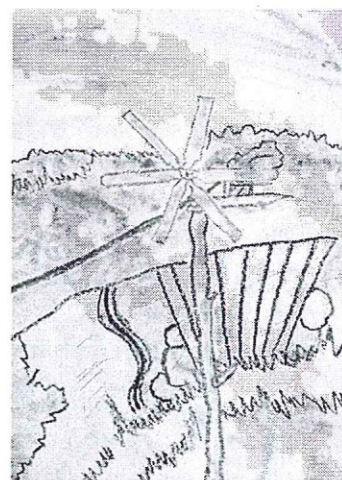
Eva Sedlašek, 8. a

Gregor Cafuta, 7. b

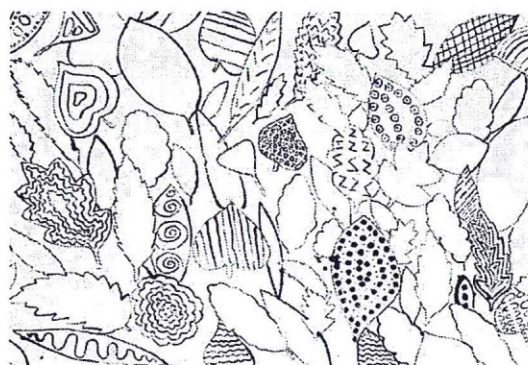
Aleš Selinšek, 8. b

Anja Sirovnik, 8. a

Urška Ostroško, 8. a

Katja Pivec, 6. a

Nina Korpar, 7. b